

РЕШЕНИЕ

№ 4314

гр. София, 30.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 30.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **1886** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.197 във вр. с чл.121, ал.2 и чл.144 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.

Образувано е по жалба на Н. С. К. срещу Решение № ПО-6/ 27. 01. 2020г. на директора на ТД на НАП – С., с което е отхвърлена подадената от лицето жалба срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки (ПНПОМ) с изх. № С190022-023-0003661 от 11.12.2019г., издадено от публичен изпълнител в ТД на НАП.

В жалбата са развити съображения за неправилност и незаконосъобразност на оспореното решение. Поддържа се, че ПНПОМ не съдържа мотиви, като не са посочени фактическите и правни основания за излагането му. Сочи се, че в постановлението са посочени единствено обстоятелствата, че на 18.12.2013 г. жалбоподателят е получил средства в особено големи размери, което се доказвало с получен разходен ордер, и че жалбоподателят е извършил теглене в брой на парични средства в качеството му на изпълнителен директор на [фирма], за които не е доказано, че са използвани за дейността на дружеството. Така посочените твърдения не обосновавали нито вероятното установяване на публични задължения, нито представлявали законови предпоставки за налагане на предварителни обезпечителни мерки. На следващо място се поддържа, че постановлението е издадено, без да е налице обезпечителна нужда. Изтъква се, че върху притежаваните от жалбоподателя имоти са вписани възбрани, поради което той не може да се разпорежда с тях. От друга страна, наложената възбрана с нищо не спомагала евентуалното бъдещо

изпълнение от страна на НАП, доколкото приходната администрация не е страна с първо по ред обезпечение на тези имоти. Изложени са съображения за противоречие с целта на закона. Твърди се, че е налице свръхобезпечение, тъй като едновременно е наложен запор върху всички налични и постъпващи суми по отношение на всяка отделна банка за сумата на предполагаемите публични задължения, като се затруднявало значително извършването на житейски дейности и сделки.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и с упълномощен процесуален представител - адв. З., който поддържа жалбата. Иска се отмяна на решението на директора на ТД на НАП – С. и отмяна на постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки. Поддържа, че в издадения ревизионен акт установените задължения надвишават сумата, за която са наложени предварителните обезпечения. Претендира се разноски за държавна такса.

Ответникът – Директор на ТД на НАП [населено място], чрез процесуален представител юр.П., оспорва жалбата и моли решението да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като се запозна с жалбата и обсъди събраните доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Със заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22220219000491-020-001/24.01.2019 г. /л.72 от делото/ е възложено извършването на ревизия на Н. С. К. за установяване на задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 ЗДДФЛ за периода от 01.01.2013 г. до 31.12.2018 г. В хода на ревизионното производство по искане на ревизиращите органи № Р-22220219000491-039-001/05.12.2019 г. /л. 50 от делото/ публичният изпълнител е издал Постановление (ПНПОМ) изх. № С190022-023-0003661 от 11.12.2019г. /л.36 от делото/, с което са наложени предварителни обезпечителни мерки – запор върху налични и постъпващи суми на жалбоподателя по банкови сметки, депозити, вложени вещи в трезори, включително съдържанието на касети, както и суми предоставени за доверително управление, находящи се в Първа инвестиционна банка, Банка Д. АД, У. Б. АД и Ю. България АД за сумата от 290 300,00 лв.; възбрана върху: ½ идеална част от апартамент, АПАРТАМЕНТ № 4 находящ се в [населено място], район „Л.“, [улица], с данъчна оценка 65 061,40 лв. за съответната част; ½ идеална част от апартамент, АПАРТАМЕНТ № Г-8, находящ се в [населено място], район „К. село“, в жилищната сграда на [улица]и [улица], вх. „Г“, с данъчна оценка 67 177,10 лв. за съответната част; ½ идеална част от гараж, ГАРАЖ № 3 /три/ от 3 /трети подземен гараж, , находящ се в жилищната сграда в [населено място], район „Л.“, [улица], с данъчна оценка 9 450,95 лв., за съответната част; ½ идеална част от самостоятелен обект в сграда , СКЛАД № 2, находящ се в жилищна сграда в [населено място], [улица], с данъчна оценка 2 598,60 лв., за съответната част; ½ идеална част от апартамент, 3,46% идеални части от УПИ № 111-1343,1310,1222,1223,1224 от кв. 118а, по плана на [населено място], с данъчна оценка 5 110,07 лв. за съответната част; ½ идеална част от гараж, ГАРАЖ № 1 от подземен гараж № 3, находящ се в [населено място], район „Л.“, [улица], с данъчна оценка 12 650,35 лв. за съответната част; ½ идеална част от апартамент, АПАРТАМЕНТ № 3, с адрес [населено място], район „Л.“ [улица], с данъчна оценка 82 605 лв., за съответната част и запор върху ½ идеална част от лек автомобил, марка К., модел К. С., рег. [рег.номер на МПС] .

С жалба вх. № С200022-000-0028168/21.01.2020 г. /л. 32 от делото/ жалбоподателят е обжалвал така издаденото постановление за налагане на предварителни

обезпечителни мерки, въз основа на която е издадено Решение № ПО-6/27.01.2020 г. на директора на ТД на НАП – С.. С решението жалбата е оставена без уважение като неоснователна и е потвърдено издаденото ПНПОМ. Решението е връчено на 10.02.2020 г. по електронен път, видно от приложеното на л.31 Удостоверение за извършено връчване по електронен път.

Ревизионното производство е приключило с издаването на Ревизионен акт № Р-22220219000491-091-001/21.05.2020 г., с който са установени задължения за довносяне в размер на 53 695,71 лв. /л. 86-гръб/.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срок и от надлежна страна, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 121 ДОПК в хода на ревизията или при издаване на ревизионния акт органът по приходите може да поиска мотивирано от публичния изпълнител налагането на предварителни обезпечителни мерки с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни (ал. 1). Предварителните обезпечителни мерки се налагат по реда на чл. 195 с постановление на публичния изпълнител и се обжалват по реда на чл. 197 (ал. 2). Съгласно чл.195, ал.1 ДОПК обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение, като според ал.7 ДОПК обезпеченията трябва да съответстват на вземанията.

В случая е спазено формалното изискване за налагането на предварителните обезпечителни мерки - налице е искане от ревизиращ орган по приходите, отправено в хода извършвана на жалбоподателя и неприключила ревизия. Изложените от жалбоподателя възражения и доводи, касаещи констатациите и изводите на ревизиращите относно предполагаемите публични задължения, са неотнормими към законосъобразността на постановлението за налагане на обезпечителни мерки, тъй като относно вида и размера на задълженията публичният изпълнител е обвързан от твърдението и данните в искането на ръководителя на ревизията.

Не така стои въпросът обаче с наличието на обезпечителна нужда, преценката за която следва да бъде извършена именно от публичния изпълнител. Законът свързва предприемането на предварителни обезпечителни мерки с наличието на определен риск за събиране на бъдещото вземане. С оглед на този риск е дефинирана и целта на мерките – за предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. Налагането на предварителни обезпечителните мерки е въпрос на оперативна самостоятелност на публичния изпълнител, който не е длъжен да уважи отправеното от ревизиращия орган искане, а следва да извърши самостоятелна преценка дали без налагането на мерките събирането на задълженията за данъци и задължителни обезпечителни мерки ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. Изводът на публичния изпълнител следва да се основава на анализ на конкретно посочени факти и данни, така че да може да бъде осъществен контрол дали са изпълнени изискванията на закона и спазен ли е принципът на съразмерност по чл.6 от АПК, според който административният орган трябва да упражнява възложените му правомощия по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като административния

акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава.

На първо място, в настоящия случай публичният изпълнител не е изложил съдържателни мотиви, които да обосновават наличието на обезпечителна нужда, т.е. че без налагането на мерките събирането на задълженията за данъци ще бъде невъзможно или значително затруднено. Нито в искането на ревизиращия орган, нито в ПНПОМ, нито в решението на директора на ТД на НАП са посочени конкретни факти и обстоятелства, които да индикират наличието на риск от събиране на вземането – органите по приходите са посочили единствено данни за образуването и предмета на ревизионното производство, предполагаемите вземания, които се очаква да бъдат установени, както и данни относно имуществото на лицето. От тях е видно, че лицето притежава в съсобственост различни по вид и стойност недвижими имоти и няколко банкови сметки, като обезпечителните мерки са наложени практически върху цялото имущество на лицето (няма данни по делото за притежавани от жалбоподателя акции и дялове в търговски дружества). В същото време публичният изпълнител не твърди лицето да има неплатени публични вземания, а липсата на такива се потвърждава и от справка на л.70 по делото (гръб). Също така не се твърди и няма данни за действия, бездействия или поведение на жалбоподателя, което да сочи недобросъвестност или да обосновава риск за събиране на вземанията (напр. невъзможност за намиране на лицето, неказване на съдействие от негова страна в хода на ревизионното производство). Практически липсва позоваване на каквито и да било конкретни факти и данни, въз основа на които да може да се направи обосноваване извод, че без налагането на обезпечителните мерки събирането на вземанията, произтичащи от ревизията, ще бъде не просто затруднено, а значително ще се затрудни, каквото изискване поставя законовата разпоредба.

На следващо място, изложените от публичния изпълнител оскъдни мотиви са противоречиви и несъответстват на волеизявлението в диспозитива на акта. Публичният изпълнител е посочил, че има данни за притежавани от лицето недвижими имоти, които са в режим на съпругеска общност и които са обременени с предходни тежести – вписани възбрани и ипотeki, поради което е направил заключение, че тези имоти не биха могли да послужат за обезпечение на предполагаемите задължения. В същото време, видно от разпоредителната част на акта, освен запорите върху банковите сметки на лицето и върху МПС, са наложени възбрани и върху всички притежавани от лицето недвижими имоти (общо 7). По същия начин, в мотивите на постановлението е посочено, че за лицето няма данни за притежавани МПС, но има данни за притежавано от съпругата МПС в режим на СИО, което обаче е старо и напълно амортизирано, не се знае неговото местонахождение и реално техническо състояние. Въпреки че отникъде не става ясно въз основа на какви данни публичният изпълнител е стигнал до извод, че автомобилът е напълно амортизиран, при положение, че същият е закупен през 2008г. като нов от официален вносител, като е приел, че това МПС не би могло да послужи като обезпечение на очаквания дълг, върху същото превозно средство е наложен запор.

Отделно от това, оспореното постановление е издадено при неспазване на материалноправните разпоредби. Чл.121, ал.2 ДОПК предвижда налагането на предварителните обезпечителни мерки да става по реда на чл.195, а чл. 195, ал.7 от ДОПК установява правилата, че обезпеченията трябва да съответстват на вземанията на държавата или общините. Следователно проверката за законосъобразност на акта, с

който са наложени предварителните обезпечителните мерки, включва и контрол относно спазване на изискването да съответствие между стойността на обезпеченията и размера на предполагаемите вземания. В случая, размерът на очакваните публични задължения е 292 800 лв., а както вече беше казано, съдейки по данните в постановлението и доказателствата по делото, обект на обезпечителните мерки са всички банкови сметки на жалбоподателя, МПС и вещни права върху недвижими имоти. Съгласно чл.195, ал.6 от ДОПК обезпеченията се извършват по балансовата стойност на активите, а когато такава няма - в следната последователност: по данъчната оценка; по застрахователната стойност; по придобивната стойност на вещи - собственост на физически лица. В случая данъчната стойност на възбранените недвижими имоти възлиза на над 244 650 лв., а предполагаемите данъчни задължения, посочени в искането на ревизиращите, са 290 300 лв. Въпреки това запорът върху всички банкови сметки и МПС е наложен за пълния размер на очакваните задължения – 290 300 лв. В случая не може да бъде споделена тезата на публичния изпълнител, че не следва да се взема предвид данъчната оценка на имотите по съображения, че върху тях има вписани ипотeki и възбрани. Разпоредбата на чл. 195, ал.6 от ДОПК е императивна и установява задължителна последователност относно начина на оценка на обезпеченията. В случая публичният изпълнител не само е игнорирал законовата разпоредба, но не е посочил въобще каква стойност приема за релевантна. Ако публичният изпълнител е счел, че предвид съществуващите други тежести, недвижимите имоти не могат да послужат реално за обезпечение на бъдещите публични вземания, то тогава не е ясно защо въобще е наложил възбраните. След като обаче е преценил, че би могъл да получи удовлетворение от това имущество, то е следвало да се съобрази с разпоредбата на чл.195, ал.6 ДОПК, която е ясна, категорична и безусловна. Тъй като това не е сторено, наложените по този начин не възбрани са незаконосъобразни не само поради противоречието с императивната правна норма, но и поради това, че като не е ясно каква оценка е приел публичният изпълнител, не се доказва и спазването на изискването на изискването по чл.195, ал.7 ДОПК.

Предвид изложеното оспореното ПНПОМ се явява издадено при противоречиви мотиви и в нарушение на материалния закон. Като не е констатирал тези пороци и е потвърдил постановлението, директорът на ТД на НАП – С. също е издал един незаконосъобразен акт, който следва да бъде отменен.

С оглед изхода на спора на жалбоподателя следва да се присъдят сторените по делото разноси.

По изложените съображения, Административен съд София - град, Трето отделение, 51 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на Н. С. К. Решение № ПО-6/ 27. 01. 2020г. на директора на ТД на НАП – С., както и потвърденото с нето Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки с изх. № С190022-023-0003661 от 11.12.2019г., издадено от публичен изпълнител в ТД на НАП - С..

ОСЪЖДА ТД на НАП – С. да заплати по сметка на Н. С. К. сума в размер на 10 лева разноси по делото.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: